

ROSES UFANES

Mai no sabràs de
quin color
són les meves matinades,
mai no sabràs quin
perfum fan
les flors del meu jardí;
tan sols sabràs que
dins mi
hi creixen un planter
d'aurores,
també sabràs que
dins mi
s'hi amaga un paradís.

*Roses roges flamegen
dins el meu cor,
estèrils penyores
que cremen d'amor.*

Trescaràs per les vores
del ponent
fins als confins de l'aurora.
Robaràs al vent tots
els silencis,
despulses de sons i veus.
Tanmateix de mi només
en trobaràs mirtges
i dels meus mots
n'aplegaràs
la cendra inútilment.

*Roses roges flamegen
dins el meu cor,
estèrils penyores
que cremen d'amor.*

Només jo sé que per
tu són les meves matinades.
Per tu i només tu
s'esfullaran
les flors del meu jardí.
Durem, per
sempre escrit,
el secret dins la memòria.
Ara és temps d'estimar
i de morir,
d'estimar i de morir.

*Roses roges flamegen
dins el meu cor,
estèrils penyores
que cremen d'amor.*

Crespí, Rafael. "Roses ufanes"